

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. K. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Vršovická 1429/68, Praha, o žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ad 24/2015, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o:

I. Návrh **s e z a m í t á**.

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Návrhem ze dne 29. 12. 2016 se žalobce (dále „navrhovatel“) domáhá určení lhůty podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015 ve věci výsluhového příspěvku. Tvrdí, že soudy ani po roce nerozhodly, který soud je příslušný ve věci rozhodnout; dále se obsáhle vyjadřuje k meritu věci samé a polemizuje s výkladem žalovaného v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tyto věcné námitky nemohou být předmětem posouzení návrhu na určení lhůty, Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné je zde rekapitulovat.

K návrhu společně s jeho postoupením Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 1. 2017 se vyjádřil soudce Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) Mgr. Martin Kříž s tím, že není pravdou, že by v řízení docházelo k nedůvodným průtahům; ostatně navrhovatel žádné průtahy na straně soudu nespecifikuje a převážnou část jeho argumentace směřuje k názoru, že výsluhový příspěvek je důchod z důchodového pojištění příslušníka ozbrojených sil. Tvzení navrhovatele, že soudy ani po roce nerozhodly, který z nich je příslušný ve věci rozhodnout nejsou zcela nepravdivá a nedokládají oprávněnost návrhu. O tom, že věc bude postoupena městskému soudu (navrhovatel podal žalobu dne 20. 7.

2015 u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pozn. NSS), bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 9. 2015, č. j. 15 Ad 7/2015 – 25, které bylo navrhovateli řádně doručeno. Kasační stížnost proti tomuto usnesení navrhovatel nepodal. O tom, že věc byla přidělena podle rozvrhu práce k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 9 Ad městského soudu, byl navrhovatel vyrozuměn sdělením soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Ad 24/2015 – 33. Názor navrhovatele, že by o jeho žalobě měl rozhodnout samosoudce a nikoliv senát, soud nesdílí a není povinen vydávat v tomto směru jakákoli procesní rozhodnutí.

V současné době je věc po procesní stránce připravena k nařízení ústního jednání (s rozhodnutím bez jednání navrhovatel nesouhlasil). Soud se řídí zákonným pravidlem pro vyřizování věcí dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s.; v daném případě se nejedná o přednostní věc. Nařízení jednání lze očekávat ve druhé polovině tohoto roku. Vyhovění návrhu navrhovatele by ve výsledku znamenalo popření práva ostatních žalobců, jejichž žaloby napadly dříve, na to, aby o jejich žalobách soud rozhodl v souladu s § 56 s. ř. s., a to v pořadí, v jakém byly podány. Vzhledem k uvedenému městský soud navrhuje, aby Nejvyšší správní soud návrh jako nedůvodný zamítl.

Nejvyšší správní soud ověřil uvedené skutečnosti z předloženého soudního spisu a zjistil, že mají ve spise oporu.

Návrh není důvodný.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že sice městský soud po dobu několika měsíců žádné přípravné procesní úkony již nečiní, avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sám o sobě známkou průtahu v řízení. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

Jak již zdejší soud několikrát ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup

pokračování

účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Uvedená kritéria nicméně nic nemění na tom, že podle § 56 odst. 1 s.ř.s. je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly. Podle citovaného ustanovení soud projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná. Navrhovatel nadto ani žádné relevantní skutečnosti svědčící pro naléhavost a zásadní význam předmětu řízení nezmiňuje. Nelze ani pominout, že na délce řízení se podílí i samotný navrhovatel, který podal žalobu u soudu místně nepřislušného.

Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu dospěl k závěru o neoprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu, po kterou se navrhovatel dosud nedostalo rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou. Vycházel přitom ze své konstantní judikatury a přihlédl zejména k tomu, že na věc navrhovatele nedopadá režim § 56 s. ř. s.

Doba, po kterou se navrhovatel dosud nedostalo rozhodnutí, nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu